

**KOŚCIÓŁ
P.W. ŚW. STANISŁAWA BISKUPA I MĘCZENNIKA
W RZGOWIE**

**PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH
WNĘTRZ KOŚCIOŁA**

Zleceniodawca: Biuro AR - Pracownia Architektoniczna Bartłomiej Klepiński,
91-002 Łódź, ul. Drewnowska 11 lok.9
Wykonawca: Pracownia Architektoniczno Konserwatorska Michał Potz,
Taurów 7, 95-047 Jeżów

Opracowanie dokumentacji: Michał Potz nr dypl. 2463/02

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'M. Potz', written over the typed name of the author.

Data opracowania: Łódź, lipiec 2016r.

Spis treści:

1. Dane ogólne
2. Przedmiot opracowania
3. Technika wykonania
4. Stan zachowania wnętrza kościoła
5. Wytyczne konserwatorskie
6. Program prac konserwatorskich wnętrza kościoła
7. Dokumentacja fotograficzna stanu zachowania wnętrza kościoła

1. DANE OGÓLNE

- RODZAJ: kościół parafialny św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Rzgowie.
- AUTOR: autor projektu - nieznan.
- DATOWANIE: początek XVIIw., kamień węgielny wmurowano w 1621r.
- STYL: kościół wybudowany w stylu późnorenesansowym.
- WŁAŚCICIEL/UŻYTKOWNIK: Rzymskokatolicka Parafia Św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Rzgowie
- TECHNIKA: kościół murowany z cegły, na fundamentach kamiennych, elewacje tynkowane; stolarka okienna wtórna, z kształtowników stalowych (nawa, prezbiterium) i drewna (zakrystia); stolarka drzwiowa drewniana, częściowo wymieniona; sklepienia we wnętrzach bogato zdobione sztukateriami (w typie sklepień lubelsko-kaliskich); na ścianach marmoryzacje; we wnętrzach zachowało się bogate wyposażenie - ołtarze, stalle, ambona, prospekt organowy, belka tęczowa z rzeźbami; ogrodzenie okalające kościół murowane z cegły, otynkowane, w części ogrodzenia od strony placu 500-lecia przęśła z metalowymi kratami oraz w części centralnej metalowa brama z dwoma furtkami.
- WCZEŚNIEJSZE KONSERWACJE: kościół przeszedł wielokrotne remonty: w 1682 r. w 1693 r., w1699 r. oraz w 1752 r. Zakres powyższych prac pozostaje nieznan. Również w 1781r. kościół był w trakcie prac remontowych, kiedy to naprawiono cokół ścian świątyni, naprawiono pęknięcia ścian i sklepienia, wymurowano kruchtę, wnętrze kościoła zostało pobielone i pomalowane na kolor żółty z polichromią w formie marmoryzacji. Po pożarze w 1812 r., naprawiono dach, ok. 1900 odbudowano wieżę. W latach 1917-1918 miał miejsce szeroko zakrojony remont kościoła, prowadzony wg projektu P. Brukalskiego; w ramach którego wykonano m.in. nowe sklepienie nad nawą, zrekonstruowano ścianę tęczową i wykonano nowy szczyt zachodni. W latach 1949-1952 przeprowadzono kolejny remont świątyni, a w latach sześćdziesiątych XX w. wykonano we wnętrzu posadzkę. W 1978 r. wymienione zostało pokrycie dachu – w miejsce dachówki wprowadzono blachę miedzianą; prace wiązały się z częściową wymianą więźby dachowej. W 1990 r. pomalowano wnętrze kościoła.

DANE O DOKUMENTACJI:

- AUTOR DOKUMENTACJI OPISOWEJ I FOTOGRAFICZNEJ: dypl. konserwator zabytków Michał Potz,
- DATA I MIEJSCE WYKONANIA: lipiec 2016, Łódź

2. PRZEDMIOT OPRACOWANIA

Celem niniejszego dokumentacji jest określenie stanu zachowania wnętrza kościoła, opracowanie założeń konserwatorskich oraz podanie technologii i materiałów proponowanych do przeprowadzenia prac konserwatorskich wnętrza kościoła.

Opracowanie obejmuje:

- Wyprawy tynkarskie ścian i sklepień
- Dekoracja sztukatorska sklepień
- Dekoracja malarska sklepień
- Dekoracja malarska ścian (marmoryzacje)
- Metalowa krata między kruchtą wieżową a nawą
- Stolarka drzwiowa wewnętrzna (wrota drewniane między kruchtą wieżową a nawą; wrota drewniane między kruchtą południową a nawą; drzwi na chór organowy i na poddasze, drzwi do szaf wnękowych, drzwi wejściowe do kruchty wieżowej i kruchty południowej oraz zakrystii)

Zakres opracowania nie obejmuje posadzki, instalacji oraz rys konstrukcyjnych, które zostały ujęte w projekcie budowlanym.

3. TECHNIKA I TECHNOLOGIA

W kwietniu 2016r. przeprowadzono odkrywki sondażowe oraz pobrano próbki do badań stratygraficznych, których celem było określenie pierwotnego opracowania malarskiego ścian, sklepień oraz stolarki drzwiowej. Badania pozwoliły również na określenie rodzaju oraz techniki wykonania dekoracji wnętrza kościoła. Badania stratygraficzne, które opracowała mgr Agnieszka Fejzer, stanowią załącznik do programu prac konserwatorskich.

Ściany. Ceglane ściany kościoła zostały pokryte zaprawami wapienno-piaskowymi, na które nałożono pobiałę wapienną. Nierówna powierzchnia tynków świadczy o tym, że były one wykonywane ręcznie i opracowywano przy użyciu tradycyjnych narzędzi. Na tak przygotowanym podłożu wykonano opracowanie barwne, które obecnie jest wielokrotnie przemalowane.

W prezbiterium na ścianie północnej znajduje się polichromia z 1960r., na ścianie i łuku tęczowym oraz na ścianie chóru znajdują się malowane przedstawienia.

Strefa cokołowa nawy i prezbiterium kościoła dekorowana była malowaną marmoryzacją.

Sklepienia z dekoracją sztukatorską. Sklepienia ceramiczne pokryte zostały zaprawą wapienno-piaskową, wyprawy tynkarskie nakładano ręcznie i wyrównywano przy użyciu tradycyjnych narzędzi (pace). Tynki pokrywano pobiałą. Na tak przygotowanym podłożu montowano dekorację sztukatorską, w postaci ornamentalnych listew, tworzących charakterystyczny układ (tzw. typ kalisko-lubelski). Listwy sztukatorskie wykonane w zaprawie wapienno-piaskowej, pokrytej warstwą zaprawy gipsowej odlewano w warsztacie w formach wieloklinowych. Następnie wklejano je na zaprawie w docelowym miejscu. Pomocniczo, do mocowania elementów na sklepieniu, używano gwoździ.

Zarówno sztukateria jak i powierzchnie gładkie pokrywano powłokami malarskimi, w części kwater sklepiennych wykonano polichromie ze scenami figuralnymi, obecnie zamalowane.

Krata między kruchtą wieżową a nawą

Metalowa krata w kruchcie wieżowej wykonana ze stali, tradycyjnymi technikami kowalskimi.

Stolarka drzwiowa

Wrota drewniane między kruchtą wieżową a nawą, drzwi na chór organowy i na poddasze, drzwi do szaf wnękowych, drzwi wejściowe do kruchty wieżowej i kruchty południowej - konstrukcja, profile

oraz płytciny drewniane, wykonane przy użyciu tradycyjnych technik stolarskich. Drzwi do zakrystii, drewniane, współczesne.

Wszystkie drzwi drewniane pokryte farbami kryjącymi w jednolitej kolorystyce szarych błękitów i zieleni, wtórnie przemalowane farbami olejnymi w kolorze brązowym.

Drzwi wejściowe do kruchty wieżowej - współczesne, stalowe, wykonane z kształtowników, malowane kryjąco.

Ostateczną technikę wykonania dekoracji malarskich ścian i sklepień oraz ich zakres będzie można określić po ustawieniu rusztowań i usunięciu wtórnych warstw malarskich.

3. STAN ZACHOWANIA WNĘTRZA KOŚCIOŁA

Kościół był stale użytkowany i stan ogólny można uznać za zadowalający pod względem technicznym. Jednak wielokrotne bieżące naprawy oraz kilkukrotne pokrywanie farbami **ścian i sklepień** znacznie zniekształciły estetyczny odbiór pierwotnego wystroju, doprowadzając ostatecznie do jego zakrycia i unieczystnienia.

Na przestrzeni lat nałożono kolejno wiele warstw farb, w tym farby olejne. Wrażenie zaniedbania potęgują efekty nieprofesjonalnych remontów, przeprowadzonych w okresie powojennym. Obszary parteru pomalowane farbą olejną na połysk, farba spęcherza się i płatami odchodzi od podłoża odsłaniając kolejne wymalowania.

Powierzchnia tynków i farb pokryta jest włosowatymi i miejscami większymi spękaniem, będącymi wynikiem drgań dynamicznych. Kolorystyka całego wnętrza jasnoróżowa i jasnoszara. Malatura gładkich ścian wykonana farbami dyspersyjnymi, które przez swoją ograniczoną dyfuzję pary wodnej uległy w wielu miejscach złuszczeniu.

Dekoracje sztukatorskie sklepień wykazują znaczny procent zniszczeń. Najwięcej zniszczeń obserwuje się na ornamentalnych listwach: liczne ubytki, złuszczenia zapraw i deformacja profili oraz liczne przemalowania amatorskie farbami dyspersyjnymi i klejowymi, które wyobliły formę rzeźbiarską detali, spowodowały zaburzenie odbioru estetycznego wnętrza. Pokrycie nieprzepuszczalnymi farbami detali sztukatorskich przyczyniły się także do ograniczenia dyfuzji pary wodnej z jej zatrzymanie w warstwach podpowierzchniowych. Zaobserwowano drobne zniszczenia mechaniczne - wykruszenia i spękania, ale ich ilość i rozmiar nie wpływa znacząco na czytelność dekoracji.

Strefa cokołowa kościoła, w miejscach występowania **marmoryzacji**, została przemalowana farbami olejnymi w kolorze jasnoszarym i jasnoróżowym. Odkrywki wykazały, że warstwa ta jest silnie zespolona z pierwotną warstwą polichromii.

W kilku miejscach (ściana południowa w strefie przyziemia oraz ściany kruchty wieżowej i południowej) stwierdzono występowanie wykwitów **sol** rozpuszczalnych w wodzie, które przez zwiększanie swojej objętości powodują destrukcję struktury tynków oraz pęcznienie warstw powłok malarskich. W tych samych miejscach stwierdzono zwiększoną **wilgotność** ścian, ale występuję ono w niewielu miejscach i jest lokalne.

Metalowa **krata** między kruchtą wieżową a nawą znajduje się w dobrym stanie technicznym, zauważono jedynie lokalne ogniska korozji. Krata przemalowana farbą olejną.

W obrębie historycznej stolarki drzwiowej wyróżnić można kilka poważnych zniszczeń:

- przemalowanie wszystkich powierzchni drewnianych farbami olejnymi, z dużym połyskiem, które zakryły pierwotne opracowania malarskie.
- liczne wykruszenia, złuszczenia wtórnych warstw malarskich.
- listwy przyrytkowe we wrotach znacznie zniszczone, spękane, w wyniku znacznej pracy drewna i narażenia na działanie wilgoci.
- liczne spękania w miejscach łączenia desek i elementów konstrukcyjnych.
- profilowane listwy spękane, odspojone, gwoździe mocujące skorodowane.

- powłoki malarskie (pierwotna i wtórne) w wielu miejscach złuszczone.
- profile drewniane zatraciły swoją wyrazistość i uległy wyobleniu.

4. WYTYCZNE KONSERWATORSKIE WNĘTRZ

Ze względu na znaczną zmianę pierwotnego wystroju wnętrza świątyni należy podjąć działania konserwatorskie i restauratorskie mające na celu przywrócenie zadowalającego stanu technicznego oraz jak najwierniejsze przywrócenie oryginalnego wyglądu ścian i sklepień kościoła. Zabiegi konserwatorskie będą miały na celu: usunięcie wtórnych nawarstwień, zabezpieczenie oryginalnych i historycznych elementów oraz wykonanie nowych działań estetyzujących.

W trakcie prowadzonych prac należy przyjąć zasadę minimalnej, niezbędnej ingerencji w materię i strukturę zabytku w związku z czym zastosowane technologie konserwatorskie powinny być dostosowane do tego podstawowego założenia.

Proponuje się następujące wytyczne konserwatorskie:

1. Wykonanie kompleksowych prac konserwatorskich ścian i sklepień kościoła, które swym zakresem będą obejmowały usunięcie wtórnych nawarstwień na tynkach i sztukateriach, ich konserwację oraz wykonanie nowych powłok malarskich, zgodnych nowymi wytycznymi kolorystyki wnętrza świątyni. Ostateczną kolorystykę będzie można określić dopiero po usunięciu wszystkich przemalowań, po wykonaniu prób in situ i zatwierdzeniu komisyjnym z WUOZ Łódź.
2. Wykonanie konserwacji zachowanych polichromii na sklepieniach wraz z ewentualną rekonstrukcją brakujących fragmentów - zakres do określenia po usunięciu warstw wtórnych.
3. Wykonanie konserwacji polichromii ściennych na ścianie tęczowej oraz ścianie zachodniej - usunięcie malowideł istniejących, które naśladują pierwowzór, konserwacja polichromii leżących poniżej przemalowań.
4. Wykonanie konserwacji marmoryzacji w strefie cokołowej, przez usunięcie przemalowań, uzupełnienie oryginalnej warstwy malarskiej oraz wykonanie rekonstrukcji fragmentów zdegradowanych.
5. Zachowanie istniejącego malowidła na ścianie północnej prezbiterium i wykonanie drobnych retuszy warstwy malarskiej.
6. Wykonanie renowacji kraty między kruchtą a nawą.
7. Zachowanie i renowacja historycznej stolarki drzwiowej (wrota drewniane między kruchtą wieżową a nawą; wrota drewniane między kruchtą południową a nawą; drzwi na chór organowy i na poddasze, drzwi do szaf wnękowych, drzwi wejściowe do kruchty południowej). Drzwi wejściowe do kruchty wieżowej oraz drzwi do zakrystii - wymienić na nowe, stylizowane, zgodnie z projektem architektonicznym.
8. Z uwagi na wysoką wartość historyczną, wszelkie prace konserwatorskie należy powierzyć firmie legitymującej się wieloletnim doświadczeniem w restauracji podobnych obiektów, dysponującej zawodowym personelem ze stosownym wykształceniem wyższym konserwatorskim i wymaganymi uprawnieniami.

5. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

Ściany i sklepienia z dekoracją sztukatorską

1. Fotograficzne udokumentowanie stanu zachowania sufitu i ścian.
2. Demontaż najbardziej zdegradowanych detali sztukatorskich.

3. Wykonanie dezynfekcji powierzchni zawilgoconych oraz najbardziej zdegradowanych - 2 % roztwór Lichenicydy w alkoholu etylowym.
4. Wykonanie prób usuwania powłok malarskich, proponuje się wykonanie prób oczyszczania mechanicznego, wspomaganego parownicami, które będą zmiękczać powłoki malarskie. W przypadku, gdy metoda ta okaże się nieskuteczna należy przeprowadzić próby oczyszczania przy użyciu mieszanin rozpuszczalników bądź gotowych preparatów do usuwania przemałowań typu Abbeizer.
5. Skucie najgorzej zachowanych wypraw tynkarskich na suficie i ścianach - po ustawieniu rusztowań należy wyselekcjonować najbardziej zdegradowane, odspojone tynki i delikatnie usunąć. Ze względu na lokalne zawilgocenie niektórych partii ścian (przyziemie), konieczne może okazać się wykonanie miejscowych zabiegów odsalania. Proponuje się tutaj zastosowanie metody migracji soli do rozszerzonego środowiska przy użyciu okładów z ligniny.
6. Po usunięciu fragmentów tynków, w celu wzmocnienia powierzchni muru ceglanego należy wykonać zabiegi wzmocnienia struktury murów - głęboko penetrującym gruntem Sto Grundex. Na tak przygotowanym podłożu należy wykonać nowe tynki wykonane z historycznej zaprawy wapienno - trassowej Optolith HMT. Niewykluczone jest, że w miejscach występowania soli konieczne będzie zastosowanie tynków renowacyjnych - obrzutka z tynku renowacyjnego WTA Optolith HSB, następnie wyrównawczy tynk renowacyjny WTA Optolith ASP.
7. Usuwanie wcześniejszych powłok malarskich, metodą wybraną na podstawie wcześniejszych prób.
8. Otwieranie i oczyszczanie pęknięć na powierzchni ścian i sufitu. Należy jak najdokładniej usuwać mechanicznie zabrudzenia gromadzące się przez lata w szczelinach i krawędziach rozwarstwionych fragmentów tynku. Pogłębić i poszerzyć pęknięcia wypraw tynkarskich oraz rysy i łączenia fragmentów sztukaterii. Oczyszczanie i „żyłowanie” będzie konieczne do uzyskania odpowiednio mocnej spoiny przy wykonywaniu uzupełnień nowymi zaprawami.
9. Ważnym elementem działań renowacyjnych będzie uzupełnienie sztukaterii. Drobne prace rzeźbiarskie wykonać można metodą narzutu. Warstwy gipsu zakładać na specjalnie skonstruowanych z nierdzewnego drutu tzw. pajęczkach. Część detali należy zrekonstruować w pracowni sztukatorskiej wykonując formy z kauczuku silikonowego i następnie montować do sufitu śrubami. Do uzupełnień sztukaterii użyć gipsu ceramicznego. Niewielkie ubytki gipsu w sztukaterii można uzupełniać masą Rigips Vario.
10. W pęknięcia tynku i spoiny w sztukaterii założyć należy mocny i w miarę elastyczny gips przeznaczony przez do spoinowania Rigips Vario.
11. Do wykonania nowych gładzi proponuje się zastosowanie tynku nawierzchniowego np. Optosan Feinputz 0.5. Miejsca najbardziej osłabione wzmocnić siatką lud fizeliną. Ostateczny rodzaj materiału oraz faktury tynków ustalić komisyjnie z WUOZ Łódź, po wykonaniu prób na ścianach.
12. Po wykonaniu nowych gładzi w partiach gładkich ścian i sufitów oraz po uzupełnieniu ubytków sztukaterii należy całą powierzchnię zagruntować gruntami Optosan Aquaforte w celu ujednoczenia chłonności podłoża przed ostatecznym malowaniem
13. Na zagruntowane podłoże nanieść nowe powłoki malarskie - proponuje się tutaj zastosowanie farb o bardzo wysokiej paroprzepuszczalności Keim Innotop. Kolorystykę wnętrz ustalić z WUOZ Łódź, po wykonaniu próbek na ścianach, zgodnie z wytycznymi w projekcie architektonicznym.

Polichromie na sklepieniu i ścianach

1. Fotograficzne udokumentowanie stanu zachowania polichromii

2. Wykonanie szczegółowej analizy stanu zachowania tynków, zapraw i ich adhezji do podłoża - wyselekcjonowanie partii wymagających wzmocnienia i podklejenia
3. Dezynfekcja warstwy malarskiej 10% alkoholowym roztworem fungicydu Lichenicyda 246 metodą oprysku
4. Konsolidacja osypujących się warstw polichromii roztworem żywicy Paraloid B-72
5. Podklejanie łusek i podłoża żywica akrylową Primal AC-33
6. Oczyszczanie powierzchni polichromii gumkami („chlebowymi”), nie wykluczone, że niektóre partie będzie trzeba doczyszczać metodami chemicznymi przy użyciu mieszaniny rozpuszczalników - ostateczną metodę oczyszczania ustalić po wykonaniu prób.
7. Uzupelnianie ubytków tynków zaprawą wapienno - trassową
8. Uzupelnienie drobnych ubytków szpachlówką akrylową Stuccolini.
9. Retuszowanie warstw malarskich - w przypadku polichromii temperowej proponuje się stosować farby na spoiwie akwarelowym, zabezpieczane roztworem Paraloidu B-72.

Marmoryzacja w strefie cokołowej

- usunięcie przemalowań olejnych, metodą mechaniczną wspomaganą preparatami chemicznymi np. Abbeizer,
- wzmocnienie partii osypujących się roztworem Paraloidu B-72 w toluenie,
- uzupelnienie drobnych ubytków gipsem,
- izolacja kitów werniksem retuszera,
- retuszowanie ubytków metodą imitatorską farbami Restauro – w przypadku większych zniszczeń wykonać rekonstrukcję zniszczonych partii,
- zabezpieczenie malowideł werniksem ochronnym

Krata między krusztą wieżowa i nawą

- Mechaniczne usunięcie rdzy i luźnej farby ze wszystkich miejsc zaognionych. Wykonane za pomocą ręcznych i elektrycznych szczotek drucianych stalowych i mosiężnych.
- Odtłuszczenie całej powierzchni elementu stalowego za pomocą benzyny ekstrakcyjnej.
- Uzupelnienie brakującej warstwy farby podkładowej antykorozyjnej Baril w miejscach, które zostały całkowicie odsłonięte w procesie oczyszczania mechanicznego.
- Momalowanie krat za pomocą pędzli farbą Fortiprime ED oraz Fortiprime ED SB723 firmy Baril.

Stolarka drzwiowa do renowacji

- Usunięcie wtórnych powłok malarskich z zastosowaniem środków chemicznych np. Remosol AM, Scansol, Abbeizer, Grintone oraz różne mieszaniny rozpuszczalników i żeli). Usuwanie środków chemicznych za pomocą acetonu. Wybór metody zależy od wyników przeprowadzonych prób.
- Po usunięciu przemalowań przeprowadzenie oczyszczania powierzchni drewna metodą mechaniczną za pomocą różnego rodzaju gumek i delikatnych szczotek.
- Przeprowadzenie dezynsekcji preparatem Antox-B metodą natrysku, iniekcji i pędzlowania elementów konstrukcyjnych, w których stwierdzono aktywne żerowiska owadów.
- Wykonanie impregnacji strukturalnej drewna zniszczonego przez owady przez pokrycie drewna roztworem żywicy Paraloid B-72 w toluenie
- Wypełnienie spękań szczelin i drobnych ubytków drewna przy zastosowaniu mas z żywicy Araldit (Bresciani) z mączką drewnianą w zależności od wymaganej wytrzymałości spoiny i rodzaju brakującego fragmentu.
- Rekonstrukcja brakujących detali metodami snycerskimi.

- Impregnacja powierzchni drewna preparatem Tikkurila Valtti Super Guard.
- Wykonanie nowej powłoki malarskiej farbą Tikkurila Everal Matt w kolorystyce uzgodnionej z WUOZ Łódź na podstawie prób.

UWAGI KOŃCOWE

1. Całość prac objętych niniejszym opracowaniem należy powierzyć fachowcom z doświadczeniem w pracy w obiektach zabytkowych, prace powinny być wykonywane pod ścisłym nadzorem służb konserwatorskich w Łodzi oraz nadzorem autorskim konserwatorsko - technologicznym oraz w konsultacji z producentami użytych materiałów.
2. Na etapie usuwania przemalowań, po odsłonięciu polichromii sklepień oraz marmoryzacji, należy powołać komisję konserwatorską w celu ustalenia ostatecznych metod konserwacji oryginalnych polichromii oraz zakresu rekonstrukcji i dokonać dyspozycji kolorystycznych.
3. W trakcie prac konserwatorskich powinna być prowadzona dokładna dokumentacja konserwatorska: opisowa, i fotograficzna, na podstawie której można będzie ocenić zakres i rodzaj przeprowadzanych w przeszłości na obiekcie prac i użytych materiałów oraz zakres prac wykonanych w trakcie aktualnego remontu.
4. Ze względu na specyfikę konserwacji obiektów zabytkowych, konieczne jest zachowanie technologii i materiałów specjalistycznych o właściwościach odpowiednich do materiałów, z których wykonano wnętrze świątyni. Dopuszcza się stosowanie alternatywnych materiałów, jednak ich parametry muszą odpowiadać parametrom wskazanych w programie konserwatorskim. Stosowane materiały muszą posiadać stosowne atesty i świadectwa oraz być dopuszczone do stosowania w obrocie publicznym na terenie Polski.
5. Wszystkie prace należy wykonywać wg warunków temperaturowych, wilgotnościowych i czasowych określonych przez producenta materiałów konserwatorskich i budowlanych.
6. Wszelkie odstępstwa od niniejszego opracowania należy zgłaszać służbom konserwatorskim i autorowi dokumentacji w celu akceptacji.

Fot. 1. Widok ogólny wnętrza kościoła.

Fot. 2. Widok ogólny wnętrza kościoła - ściana północna nawy.

Fot. 3. Widok ogólny wnętrza kościoła - ściana południowa nawy.

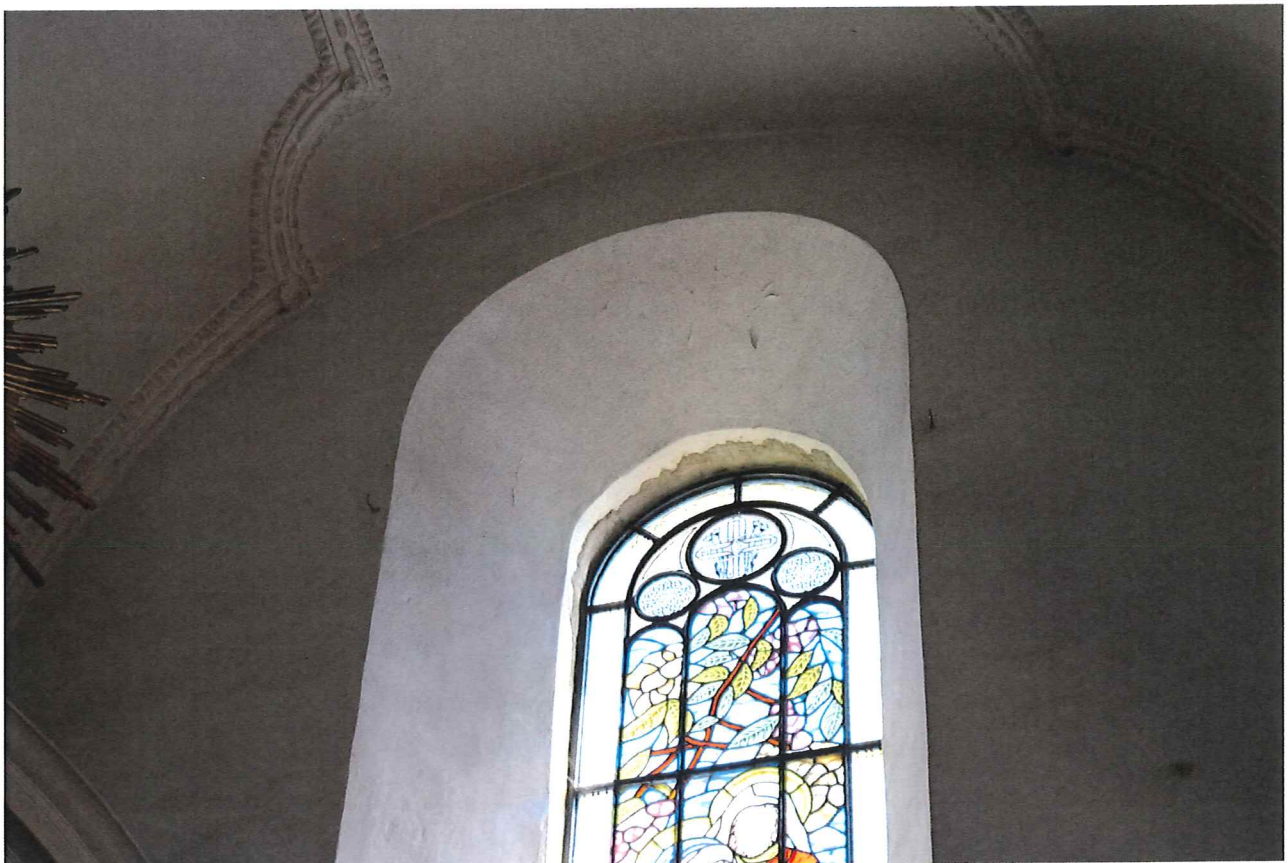
Fot. 4. Widok ogólny wnętrza kościoła - sklepienia nawy i ściana zachodnia.

Fot. 5. Widok ogólny wnętrza kościoła - dekoracja sztukatorska sklepienia prezbiterium w typie kalisko-lubelskim.

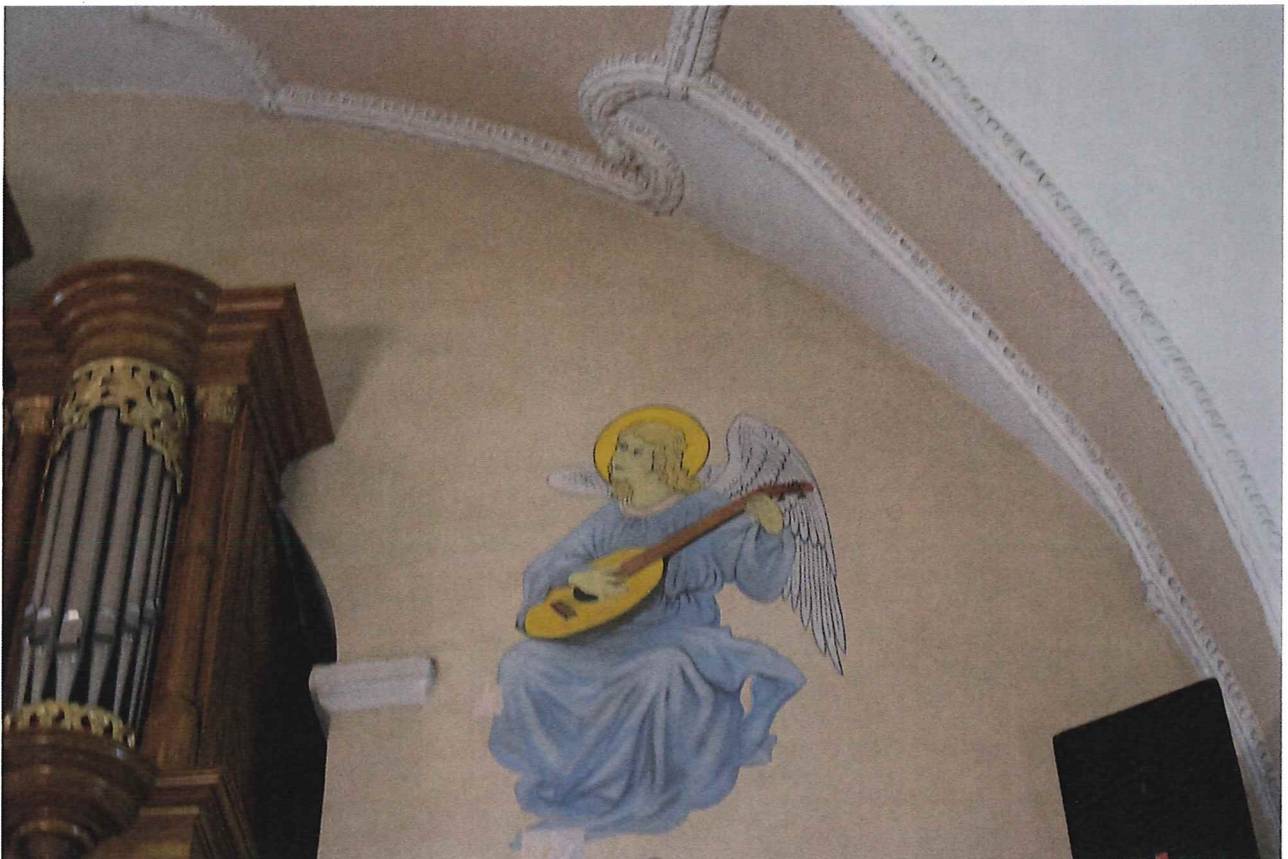
Fot. 6. Fragment sklepień - widoczne przemalowania sztukaterii.

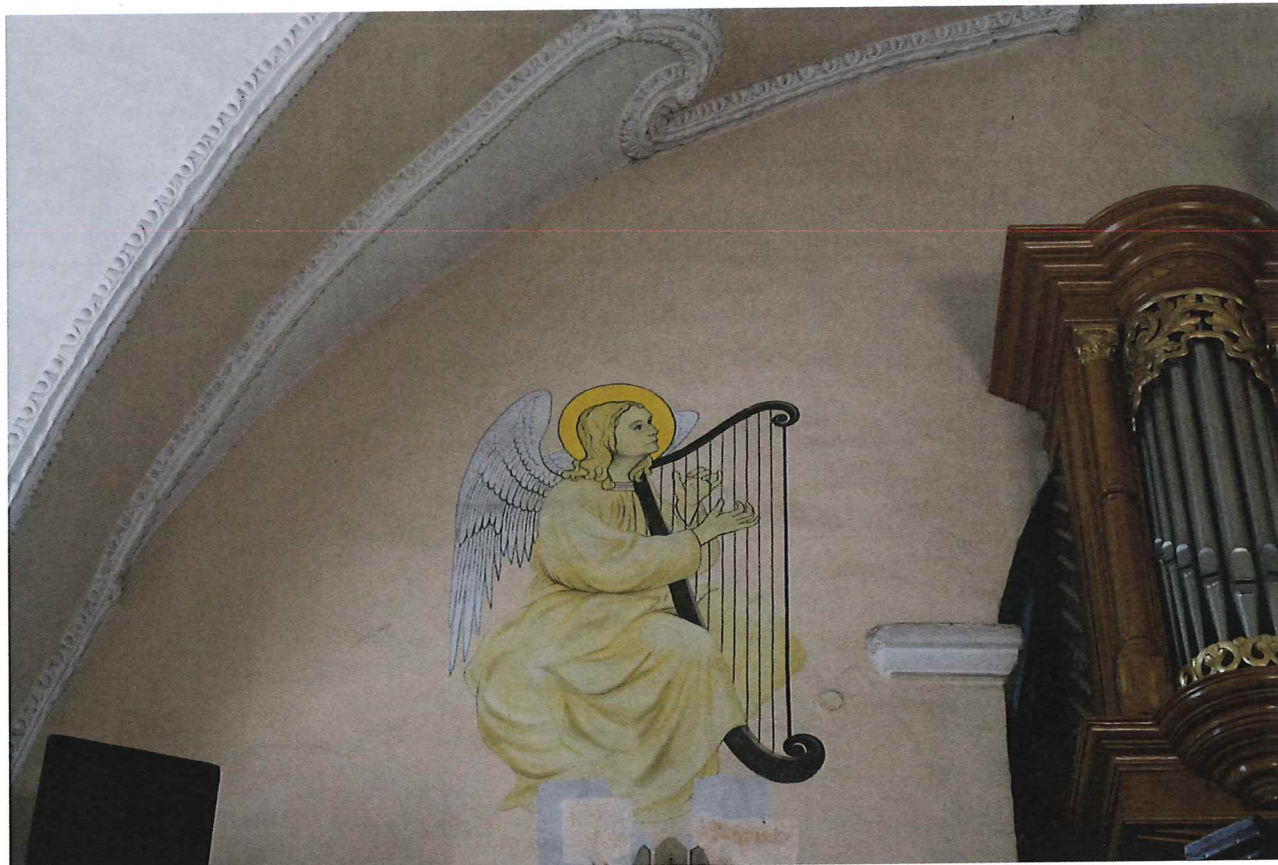
Fot. 7. Spękania tynków oraz złuszczenia farb w glicach okiennych, cementowe łąty po montażu okien.

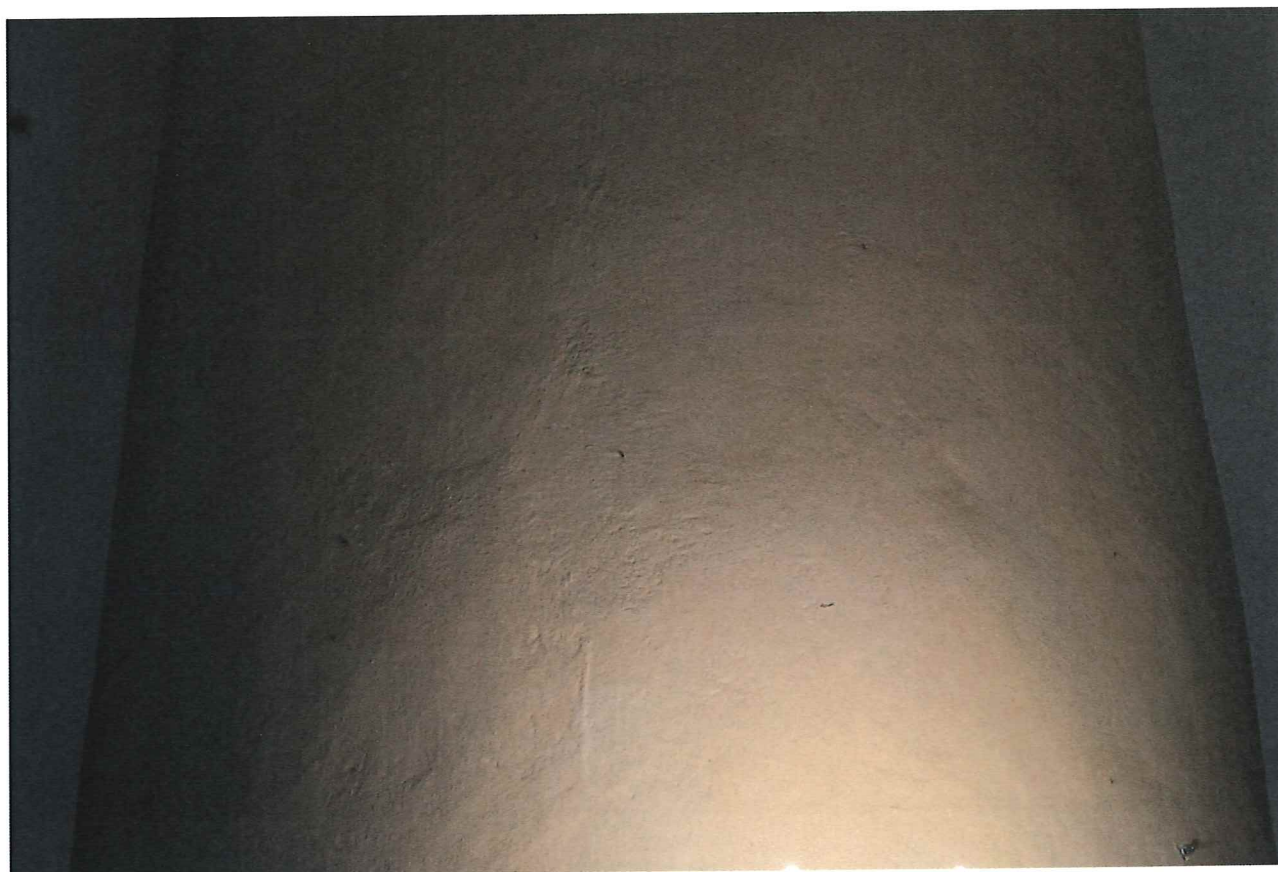
Fot. 8. Spękania tynków i sztukaterii na sklepieniu.

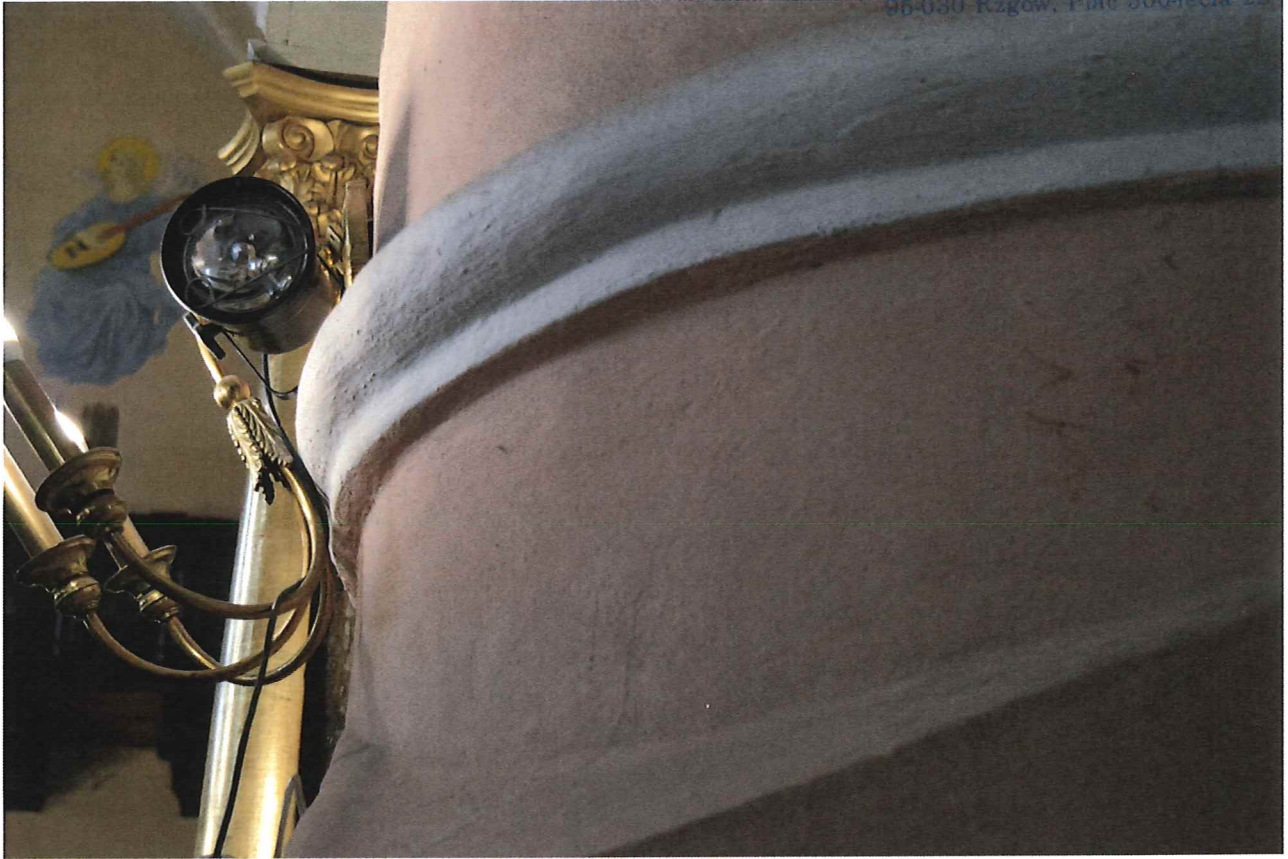
Fot. 9. Malowany anioł na ścianie zachodniej nawy.

Fot. 10. Malowany anioł na ścianie zachodniej nawy.

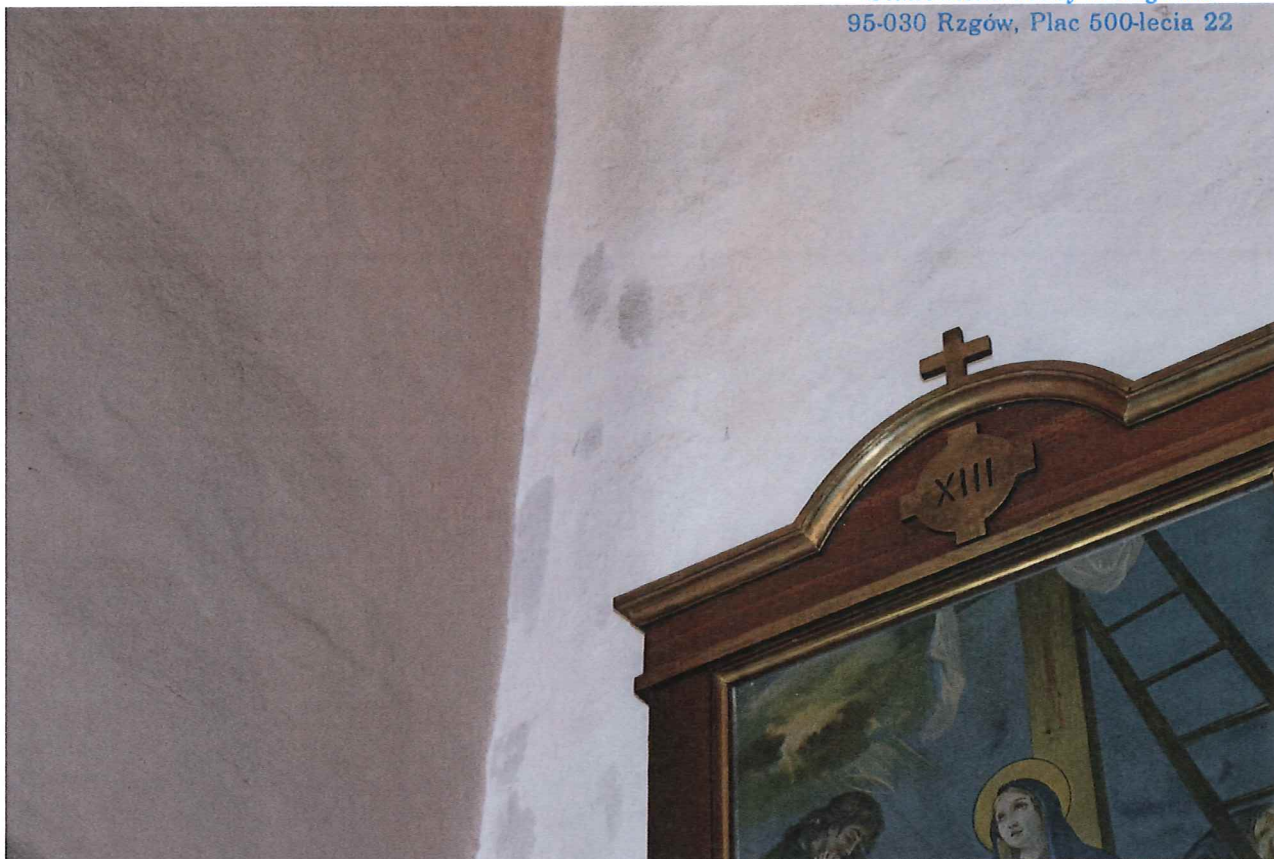
Fot. 11. Gruba warstwa dyspersyjnej farby na półkolumnach.

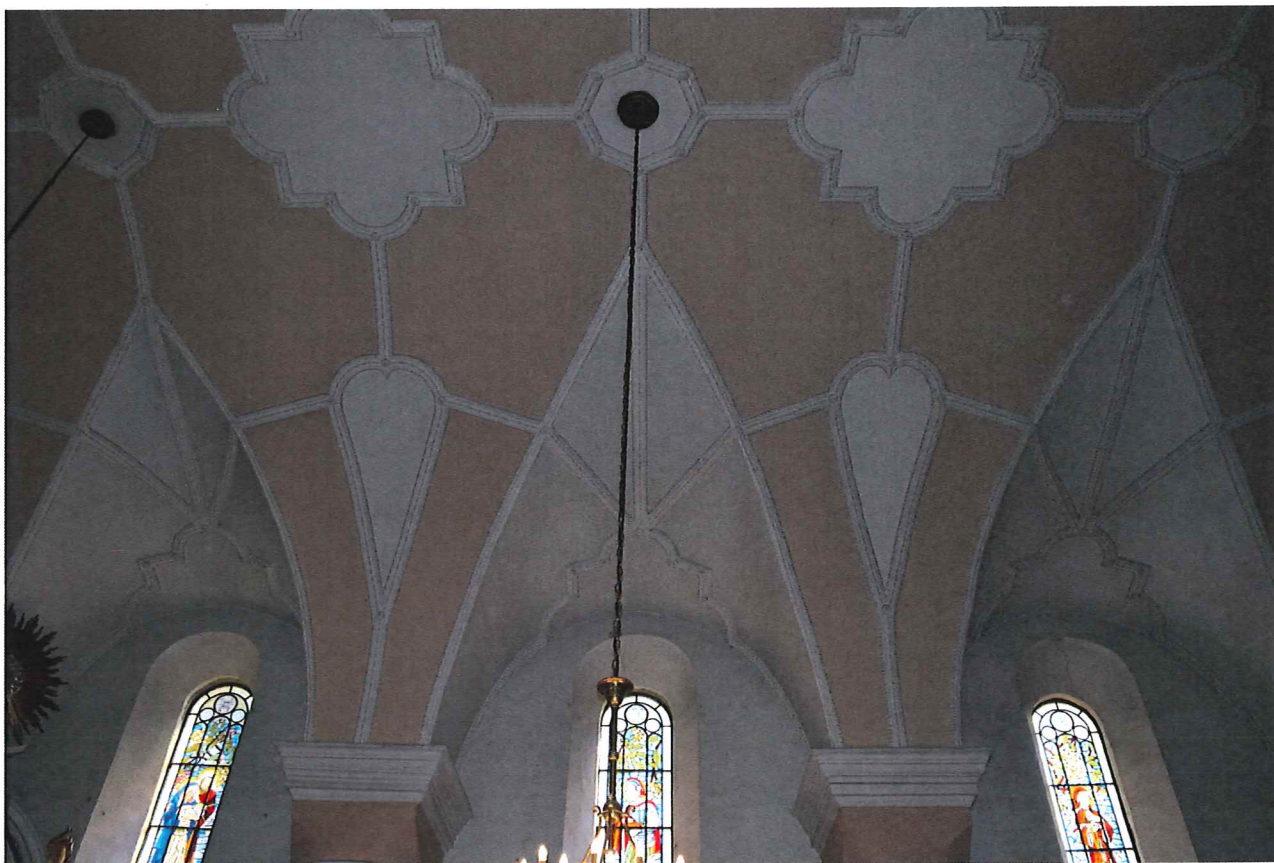
Fot. 13. Przemalowania dyspersyjne na półkolumnach.

Fot. 14. Zawilgocenie ściany północnej w przyziemiu.

Fot. 15. Zabrudzenie powierzchniowe na ścianach wewnętrznych.

Fot. 16. Widok ogólny na sklepienia nawy.

Fot. 17. Złuszczenia wtórnych farb na marmoryzacjach.

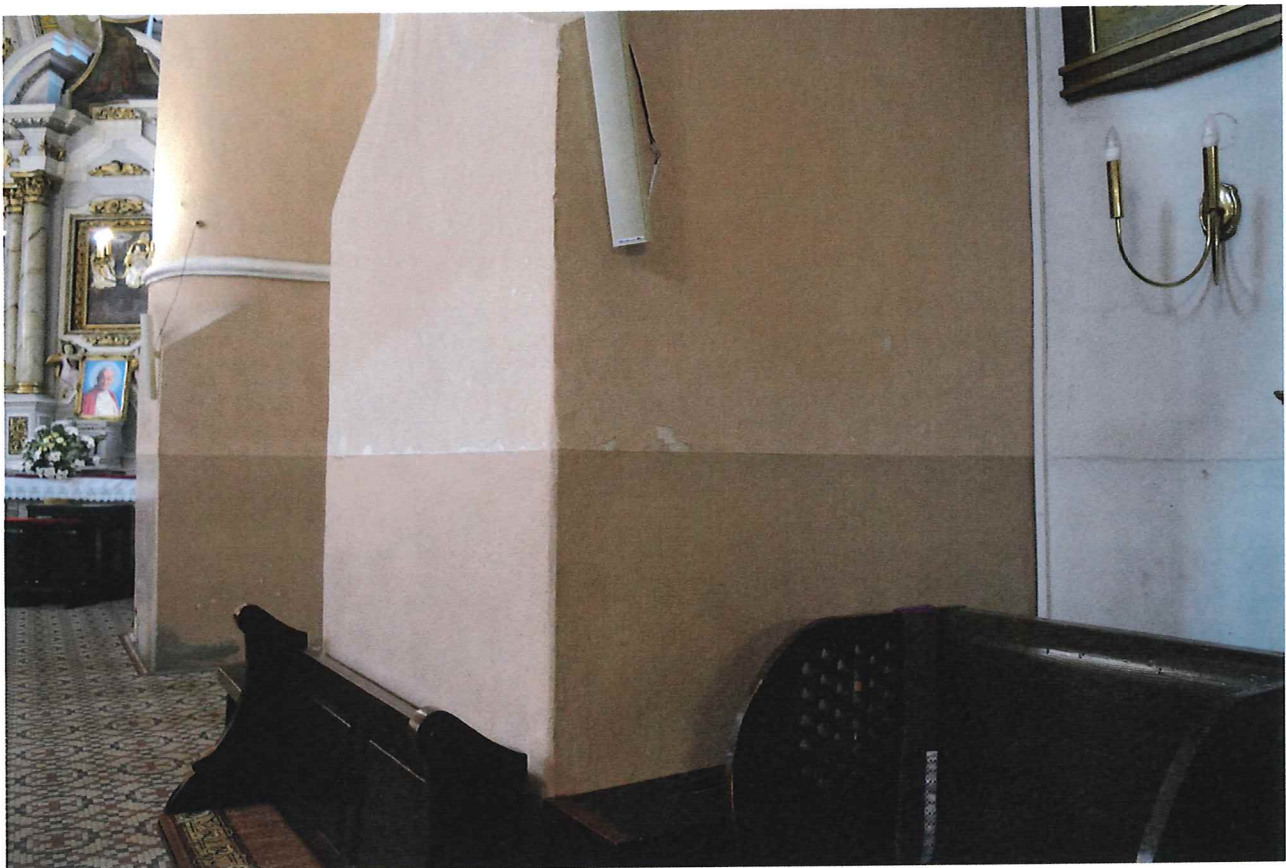
Fot. 18. Zabrudzenia ściany przy posadzce.

Fot. 19. Posadzka w nawie, pochodząca z lat 60-tych XXw.

Fot. 20. Wykwity soli w strefie przyziemia.

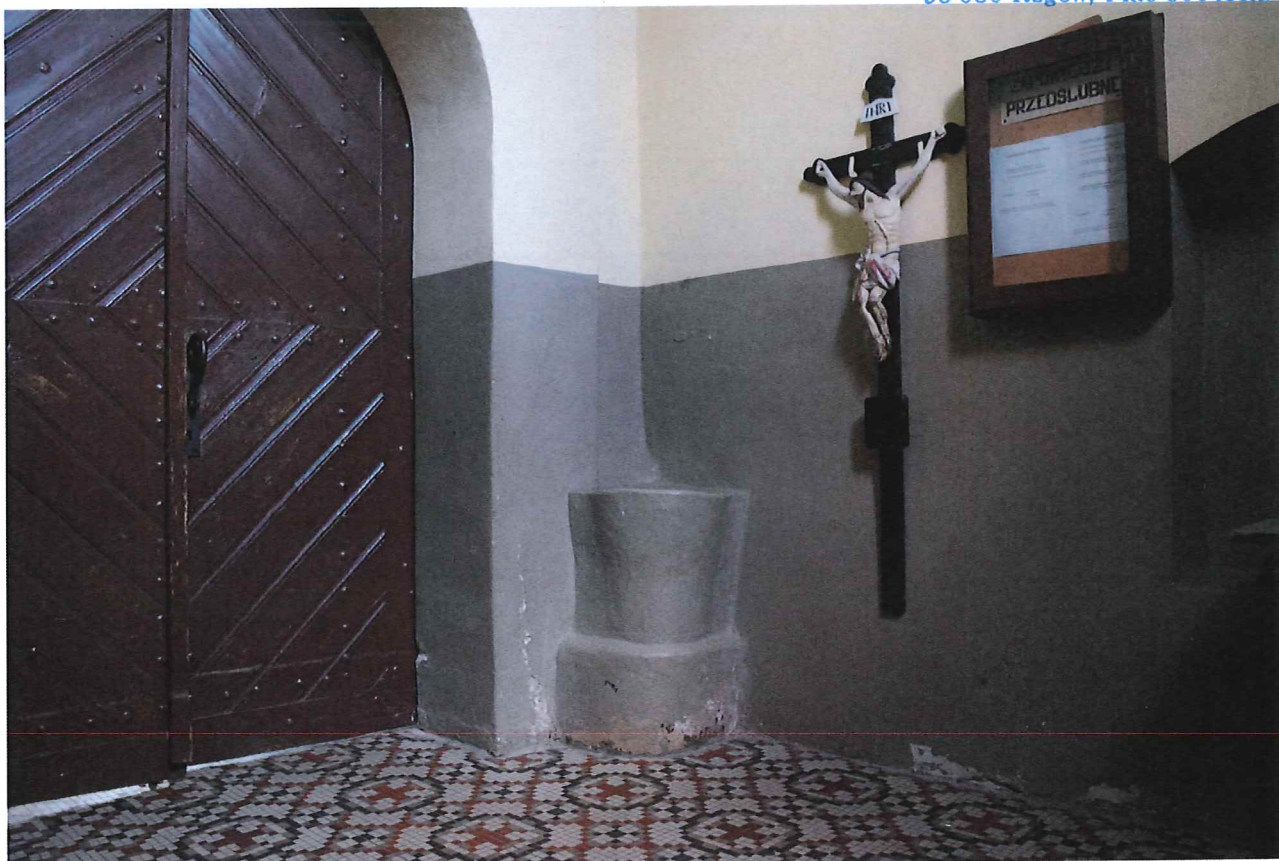
Fot. 21. Malowany farbą olejną cokół w nawie.

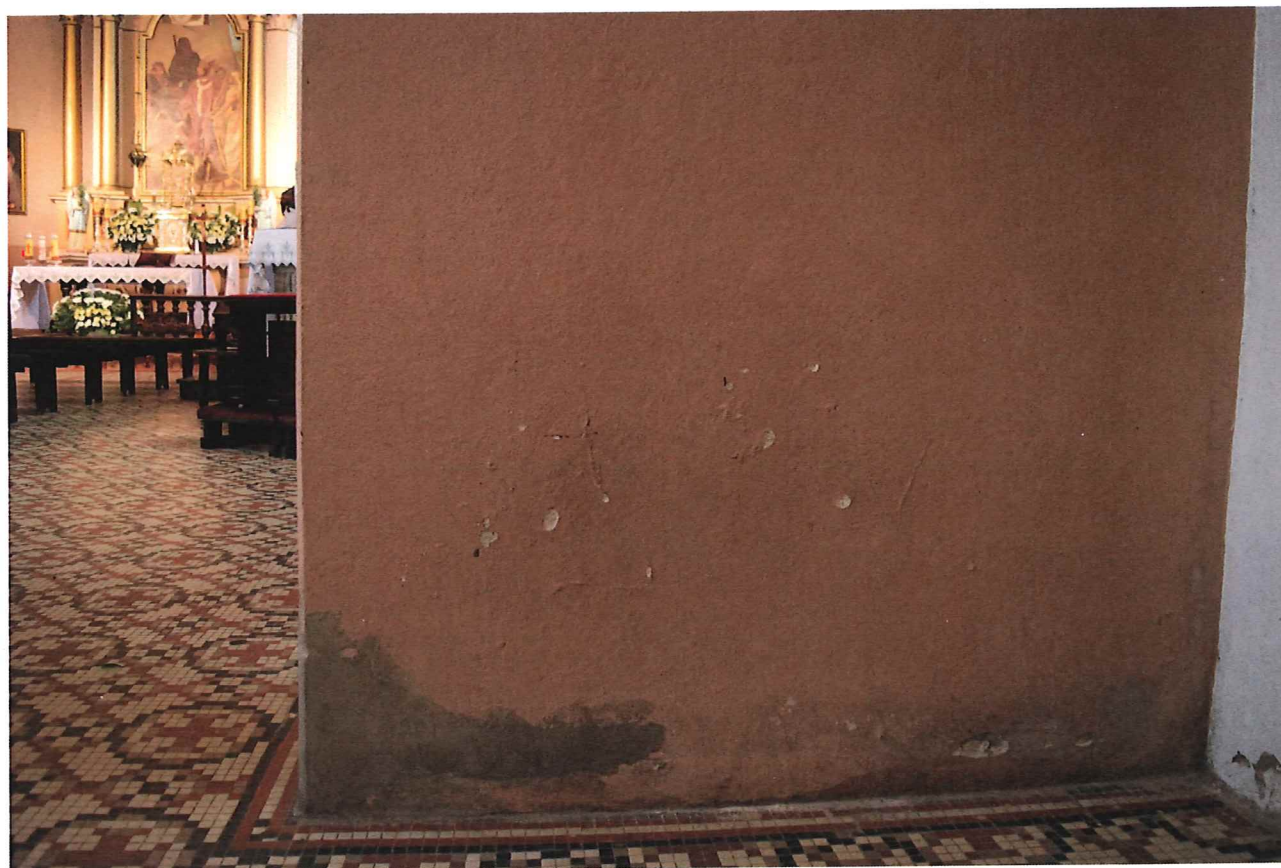
Fot. 22. Kruchta południowa - zawilgocenia i zasolenia ścian.

Fot. 23. Kruchta południowa - zawilgocenia i zasolenia ścian.

Fot. 24. Kruchta południowa - widok ogólny.

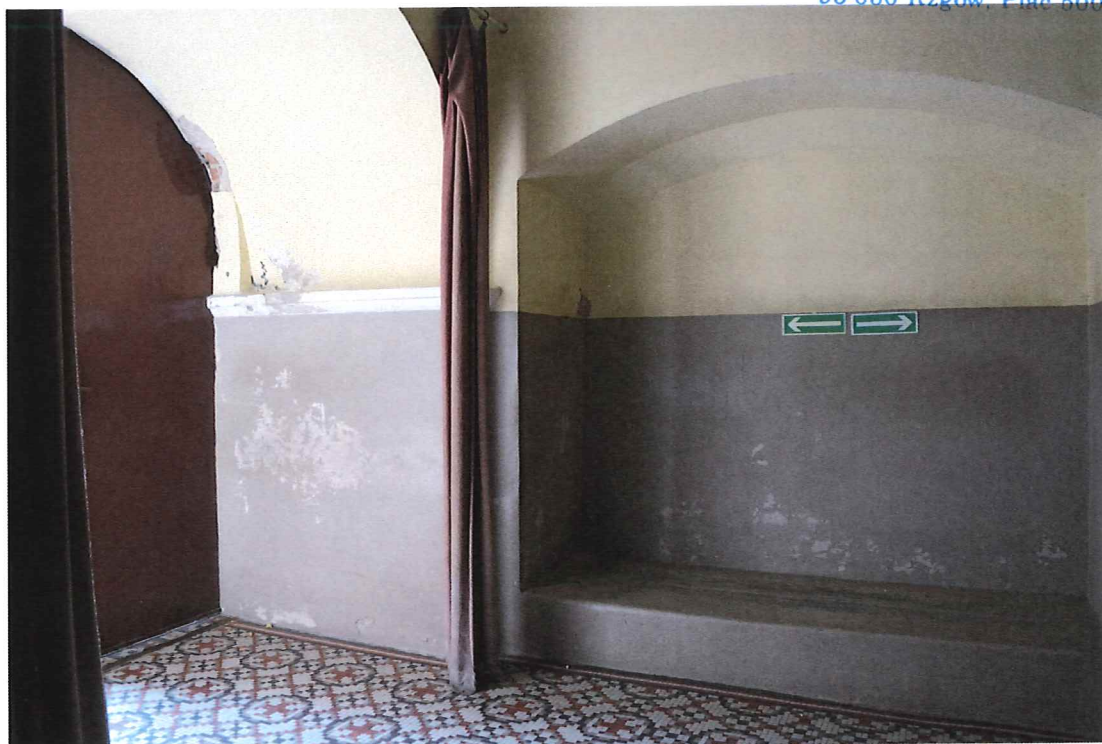
Fot. 25. Cementowe łąty w nawie.

Fot. 26. Malowidło na ścianie północnej prezbiterium.

Fot. 27. Malowidło na ścianie północnej prezbiterium.

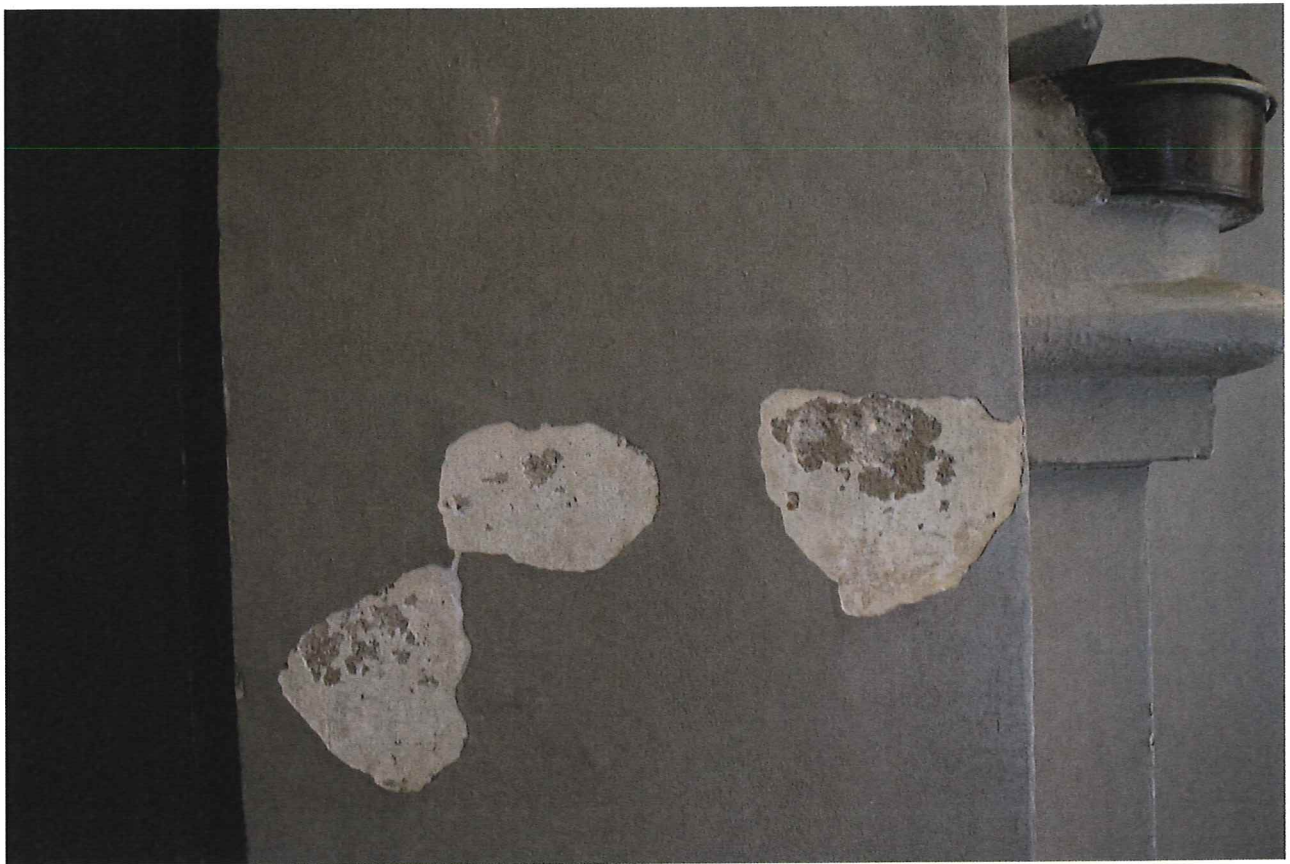
Fot. 28. Kruchta wieżowa - zasolenie ścian w strefie przyziemia.

Fot. 29. Kruchta wieżowa - portal wejściowy.

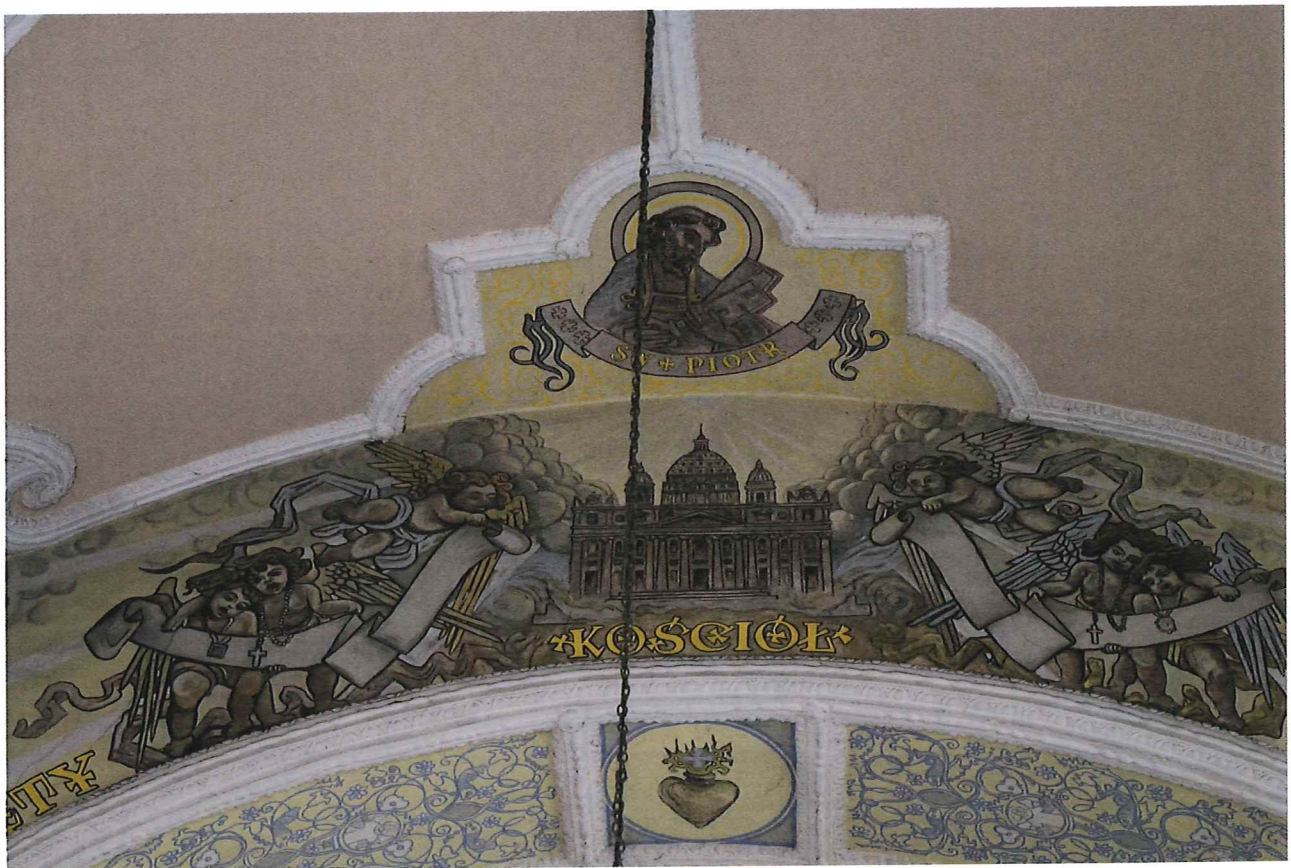
Fot. 30. Kruchta wieżowa - posadzka z lat 60-tych XXw.

Fot. 31. Kruchta wieżowa - złuszczenia wtórnych powłok malarskich na ścianach.

Fot. 32. Ściana tęczowa z malowidłem.

Fot. 33. Ściana tęczowa - wtórna polichromia, wykonana po obrysie starej polichromii.

Fot. 34, 35. Drewniane szafy wnękowe w nawie.

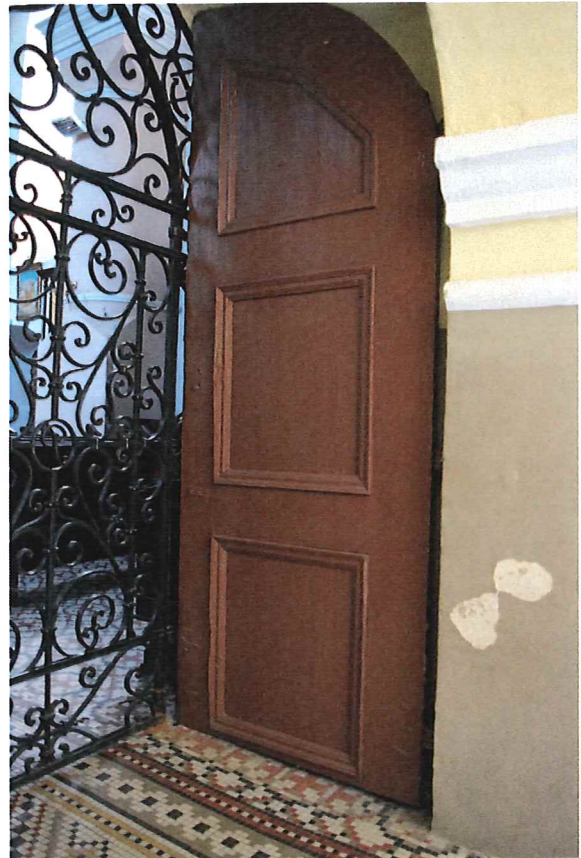
Fot. 36, 37. Drewniane szafy wnękowe w nawie.

Fot. 38. Stalowe wrota do kruchy wieżowej;

Fot. 39. Drewniane drzwi na klatkę wieży.

Fot. 41, 42. Drewniane wrota między kruchtą wieżową i nawą.

STAROSTWO POWIATOWE w ŁODZI
Referat Budownictwa w Wydziale Budownictwa
i Gospodarki Nieruchomościami
Stanowiska Pracy w Rzgowie
95-030 Rzgów, Plac 500-lecia 22

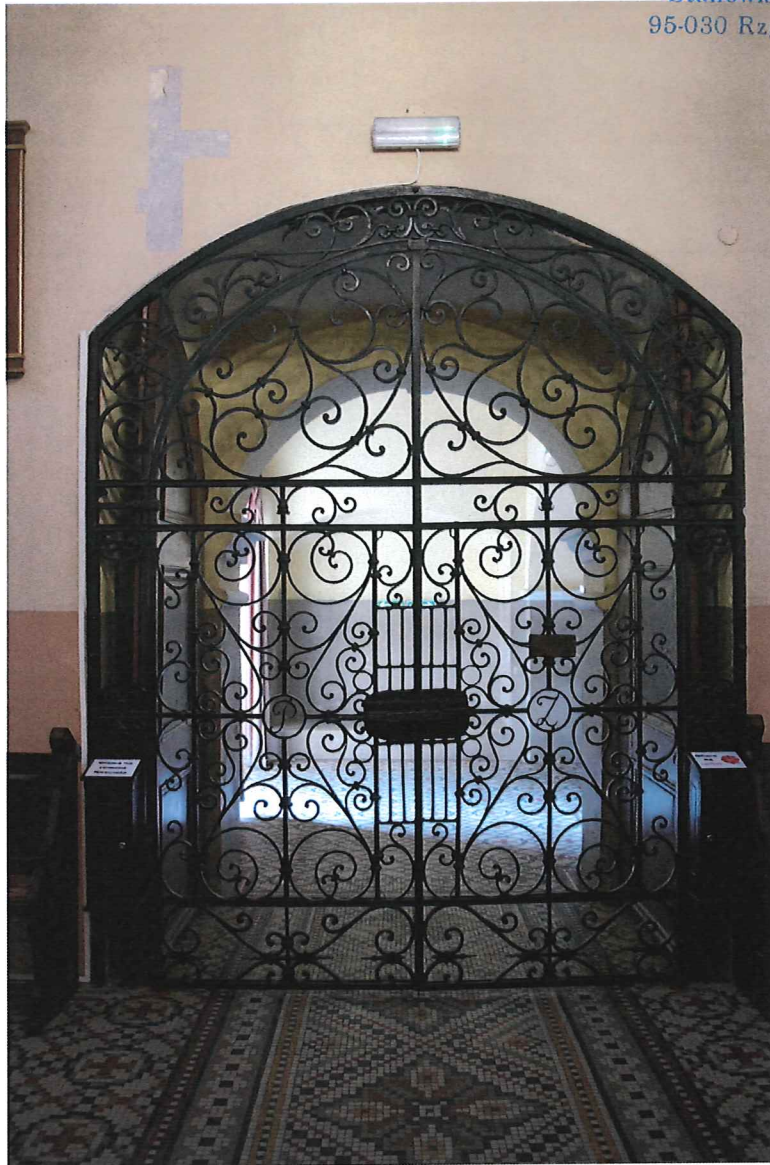
Fot. 43, 44. Drewniane drzwi z kruchy południowej do nawy - widoczne przemalowania olejne.

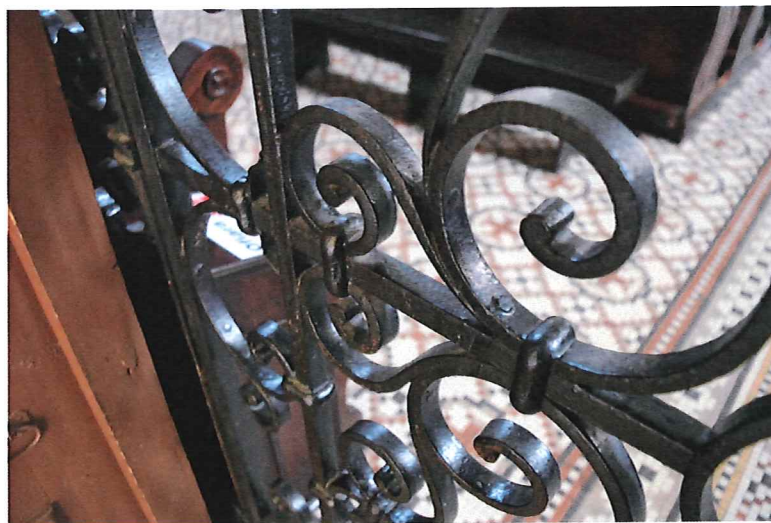
Fot. 45. Drzwi w kruchcie południowej.

Fot. 46. Drzwi do zakrystii.

Fot. 47. Krata między kruchtą wieżową i nawą.

Fot. 48. Krata między kruchtą wieżową i nawą - widoczne przemalowania olejne kraty.